

Фантазійні оповідки

про життя-буття Книги

Навчально-науковий інститут філології та журналістики ЖДУ ім. І. Франка

**ФАНТАЗІЙНІ ОПОВІДКИ
ПРО ЖИТТЯ-БУТТЯ КНИГИ**

Житомир

2022

УДК 002:82-3(082)

Ж 75

Рекомендовано до друку вченою радою Навчально-наукового інституту філології та журналістики

ЖДУ ім. І.Франка

(протокол № 4 від 18.05.2021 р.)

Рецензенти:

О. А. Кучерук — докторка педагогічних наук, професорка, професорка кафедри журналістики та дидактичної філології Житомирського державного університету імені Івана Франка.

Л. Я. Золотюк — кандидатка філологічних наук, методистка Комунального закладу позашкільної освіти «Обласний Центр дитячої та юнацької творчості» Житомирської обласної ради.

І. В. Колеснікова — кандидатка педагогічних наук, викладачка кафедри методики викладання навчальних предметів Комунального закладу «Житомирський обласний інститут післядипломної освіти» Житомирської обласної ради.

Фантазійні оповідки про життя-буття Книги : хрестоматія <Електронний ресурс>] / Укладач Н. М. Яблонська. — Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2022. — 65 с. URL: <http://eprints.zu.edu.ua/10881/knyga.pdf>. (Дата звернення: 25.10.2022).

Видання цікаве тим, що становить творчий доробок студентів про книгу, її роль та місце в пізнавальній діяльності людини. Роботи понад 20 студентів різних років навчання зі спеціальності «Видавнича справа», «Журналістика» ведуть читача у світ дитинства, юності, зрілості, де панують цінності дружби, поваги, відданості, доброти, любові, чесності, турботи, щастя, сміливості тощо. Пропоновані оповідки про книгу завдяки мовній грі приховують глибокі смисли й мають освітнє значення.

Призначений для студентів освітньо-професійної програми «Журналістика». Рекомендовано також для широкого кола читачів, особливе призначення збірника — популяризація читання, розвиток мислення й уяви молодого покоління, залучення до книги зокрема та для формування дбайливого ставлення до книги загалом.

© Яблонська Н.М., 2022

Передмова

Українські навчальні видання з кожним роком модернізуються за своєю формою і змістом. Кожен реципієнт знаходить того автора, у якого може почерпнути нові знання, нові ідеї, удосконалити свої вміння й навички або ж знайти точки дотику для співпраці.

Збірка «Фантазійні оповідки про життя-буття Книги» цікавий тим, що становить творчий доробок студентів про книгу, її роль та місце в пізнавальній діяльності людини і приурочено до сторіччя Житомирського державного університету імені Івана Франка. Роботи понад 20 студентів різних років навчання зі спеціальності «Видавнича справа», «Журналістика» ведуть читача у світ дитинства, юності, зрілості, де панують цінності дружби, поваги, відданості, доброти, любові, чесності, турботи, щастя, сміливості тощо. Автори збірника запрошують усіх до книжкового світу, де силою уяви їм удалося «оживити» абстрактні поняття видавничого процесу і стандартів і, в основному, у жанрі казки розповісти про неповторні й такі, які не повторюються, пригоди різних видань. Також у підтексті автори творів проговорюють важливу тему: книга не тільки джерело знань, а й уособлення життєвих цінностей, от яких саме — мерці читати.

У структурі збірника вміщено тексти різних жанрів для різних вікових груп, відповідно до ідеї збірки сюжети текстів сучасні та моралізовані. Пропоновані оповідання і казки про книгу завдяки мовній грі приховують глибокі смисли й мають освітнє значення. Упевнена, що у черзі на «слухання» книжкових казочок першими будуть діти та їхні батьки, рідні. І, так, важливо, ким вони виростуть — гуманітарієм або ж технарем, однак спільно будуть командою однодумців, професія, інтереси, захоплення, яких розпочинаються із книг. А етичне ставлення до них і пошук своїх улюблених творів може розпочатися з бодай котроїсь казки молодого автора із збірки «Фантазійні оповідки про життя-буття Книги».

З любов'ю Надія Яблонська

<i>Анастасія Римар. Жив собі підручник і звався він Граматика</i>	6
<i>Людмила Романюк. Жив собі Підручник</i>	12
<i>Людмила Романюк. Старий Підручник мав гарну зовнішність і внутрішню досконалість...</i>	14
<i>Ольга Гулінська. Жив собі Підручник з української мови</i>	15
<i>Марія Башинська. В одній крамниці невеличкого міста з'явився новенький підручник</i>	17
<i>Наталія Манько. Жив собі Підручник у портфелику одного хлопчика поряд зі стильною Мобілочкою</i>	19
<i>Яніна Моргун. Давним-давно хтось мудрий створив країну Книжландію</i>	21
<i>Тетяна Мельничук. У далекій країні, у великому будинку жив Довідник</i>	24
<i>Михайло Вертецький. Жив собі підручник у дерев'яній палітурці</i>	27
<i>Наталія Гуральчук. Жив був підручник, його звали Читанка</i>	29
<i>Олеся Михайлюк. Жила собі маленька крапелька</i>	32
<i>Світлана Охота. Жив собі підручник...</i>	34
<i>Марія Омецинська. На забутий полиці одного невеликого видавництва жив собі Підручник</i>	36
<i>Світлана Охота. Жили собі у країні видавництв троє братів</i>	38
<i>Людмила Шкабара. Жила собі книжка</i>	40
<i>Алла Лефтер. У затишній бібліотеці, на сьомій полиці, тринадцятий справа жив Підручник з біології</i>	42
<i>Олена Семенюк. Підручнику було аж триста років</i>	44
<i>Вікторія Мартинчук. Жила собі дивна книжечка: всі сторінки були чистими, без жодного малюнка чи слова</i>	45
<i>Людмила Мандзюк. Жила собі книжечка і звали її Всезнайка</i>	47
<i>Дарина Шевченко. Колись, якогось там дня, якоїсь години, в якісь там країні зустрілися собі казки...</i>	48
<i>Юлія Глинчук. На одній із полиць затишного та яскравого магазину книг...</i>	50
<i>Вікторія Вавшко-Сторожук. Ця історія трапилася в одному невеличкому містечку...</i>	53
<i>Анастасія Гребінь. У казковій країні, дуже далеко, де сонце палить, де вічна спека</i>	56
<i>Наталія Іщенко. Сімейна розфарбована+домальованка</i>	59

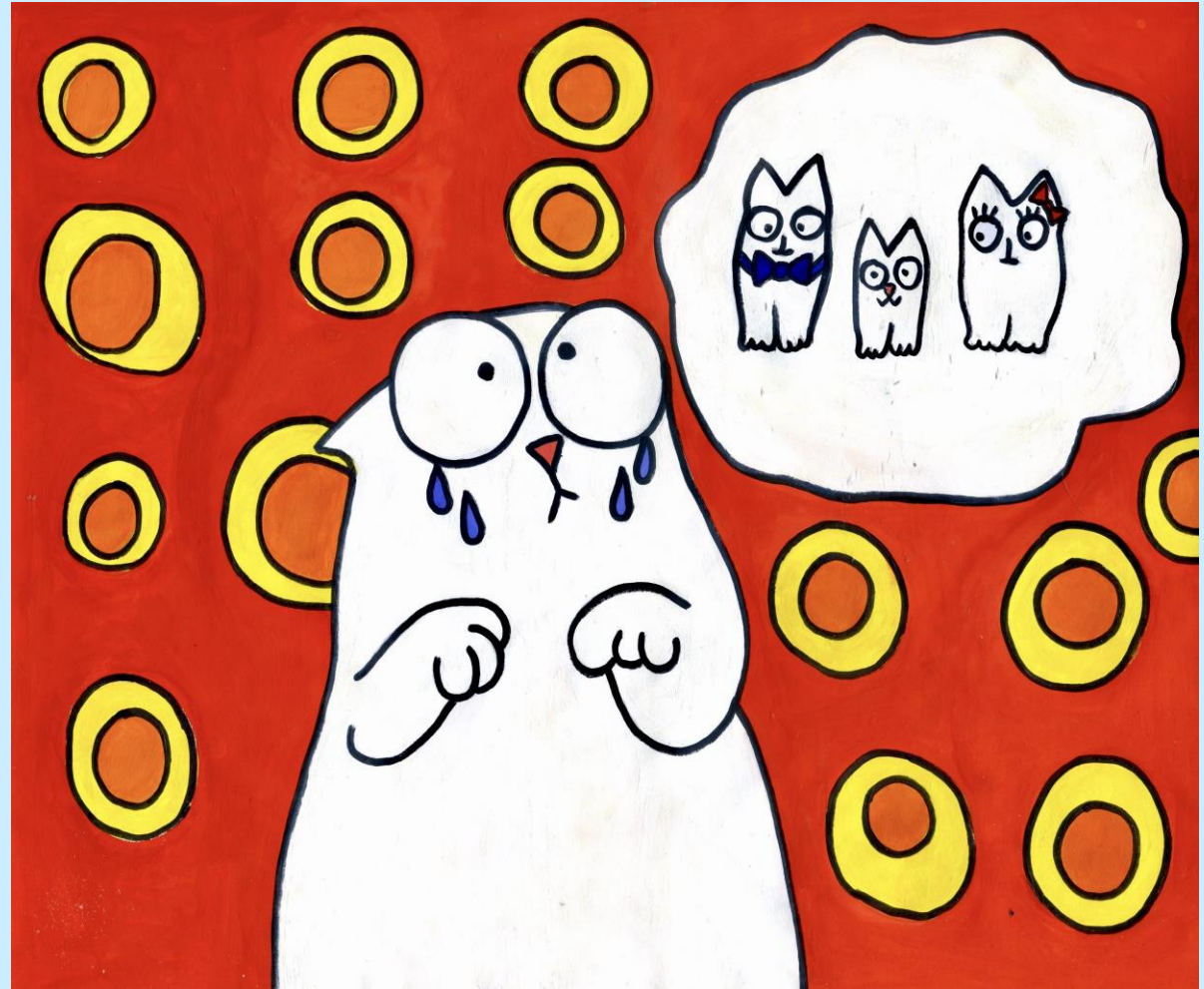
Жив собі підручник і звався він Граматика. Були в нього батько-автор та мати-редактор, але вони не любили свого сина. Саме тому підручник завжди був сумний і багато хворів. Ці хвороби називалися помилками й були дуже небезпечними. У школі Граматика теж не любили й намагалися принизити при нагоді.

Після багатьох знущань своїх однокласників підручник вирішив піти з дому, шукати собі кращої долі.

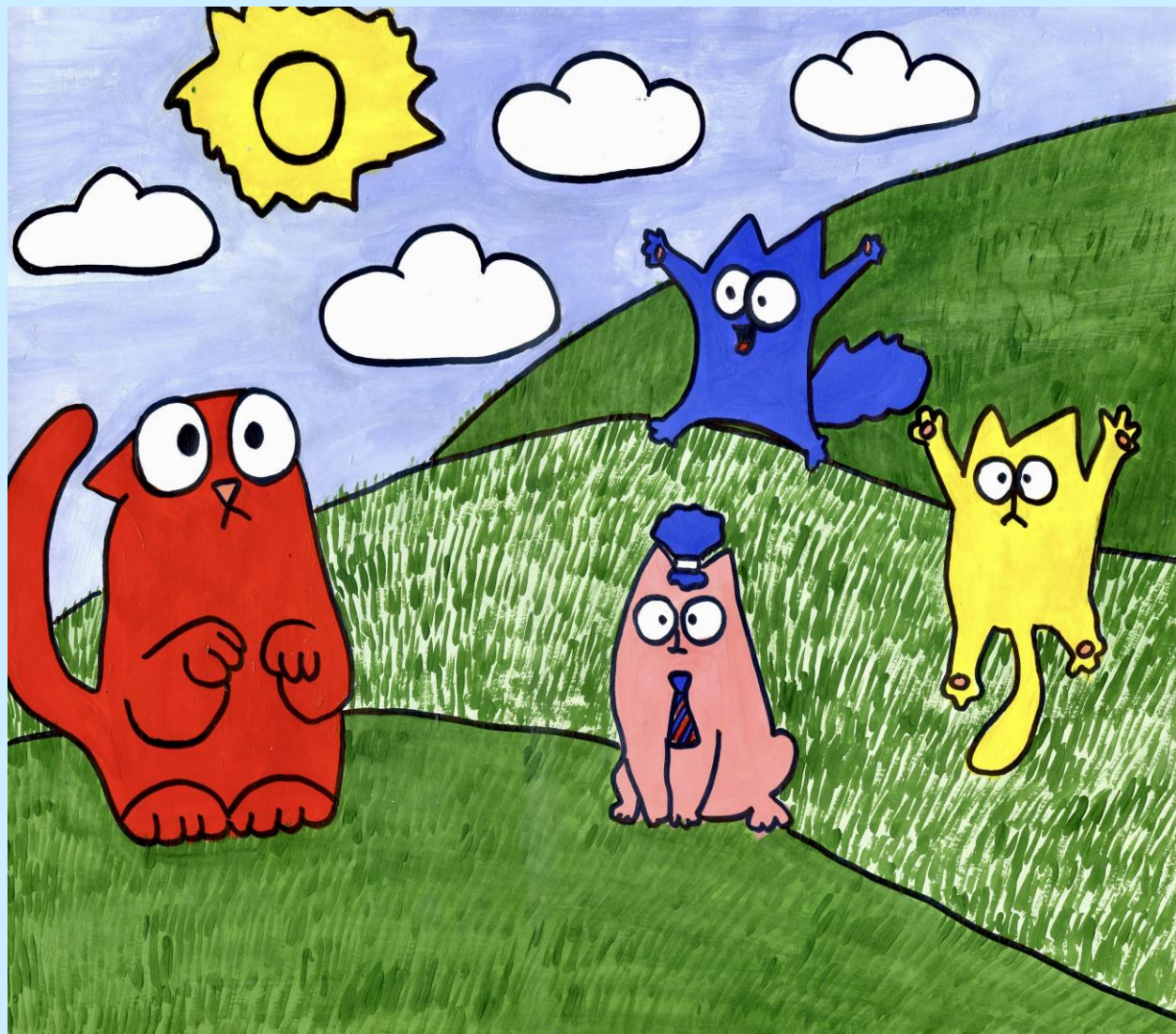
На одній із порожніх вулиць міста він зустрів безпритульного посібника

Українська мова, який у свій час теж вирішив податись у далеку дорогу.

Вислухавши проблеми підручника і те, як йому набридли стосунки з батьками, посібник розповів йому свою історію життя та порадив йому повернутись додому.

Хоч Граматика був ще маленьким, але він вважав себе цілком самостійним. Тому не послухався свого товариша й покинув його, продовжуючи свою дорогу в нікуди.

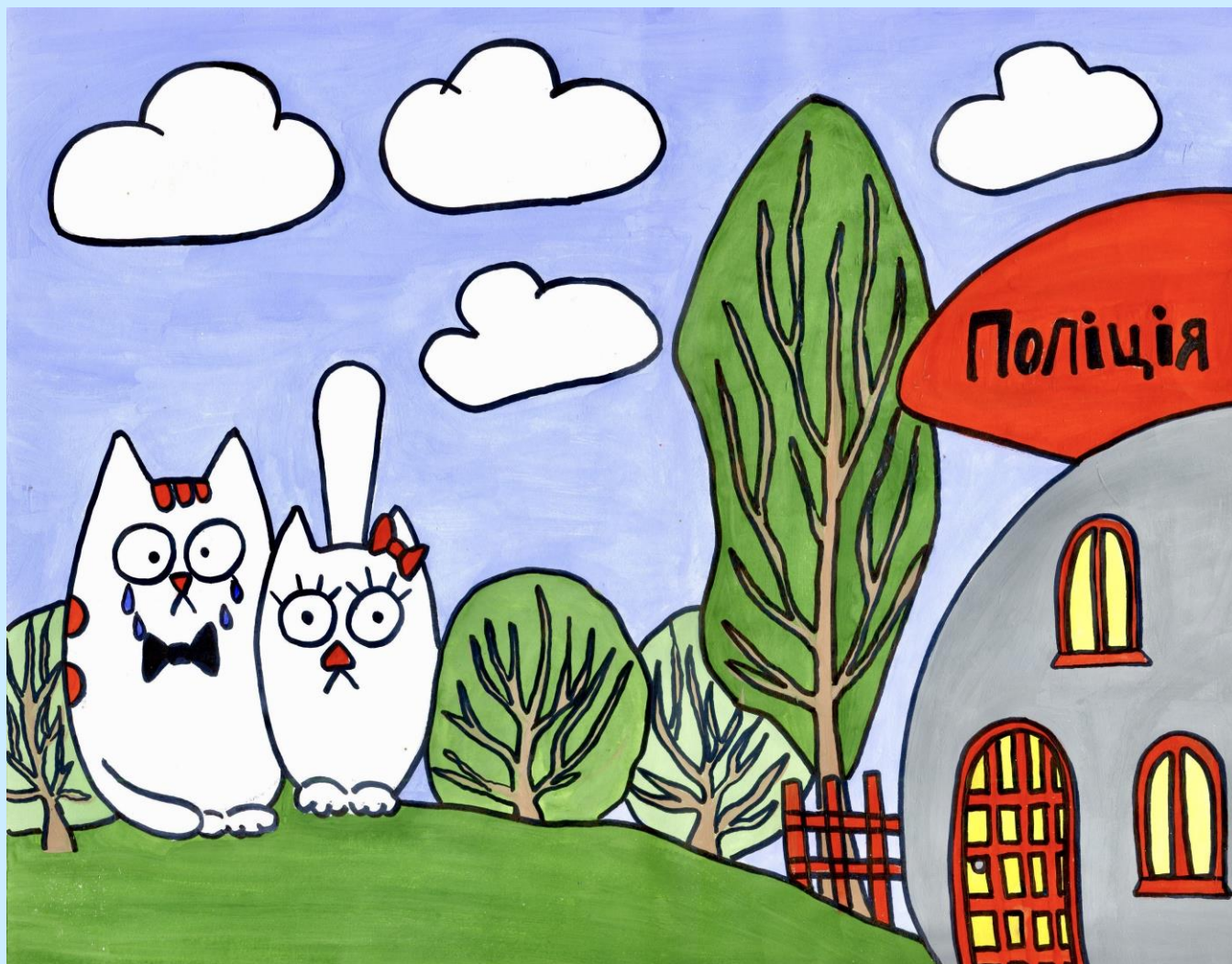

Одного вечора підручник побачив багато дітей біля бібліотеки. Вони весело грались і йому захотілось до них приєднатись. Але діти, насміхаючись, вигнали його з дитячого майданчика.

Одного вечора підручник побачив багато дітей біля бібліотеки. Вони весело грались і йому захотілось до них приєднатись. Але діти, насміхаючись, вигнали його з дитячого майданчика. Тоді маленьку книжечку помітила

поліція — Книжкова палата та забрала його до себе у відділення. Тим часом батьки підручника помітили, що їхній син зник, і подались шукати його.

Покладаючись на свою інтуїцію, вони потрапили у відділення. Граматика сидів у

кімнаті один-однісінький, похнюплений і плакав. Він відчував свою провину, але просити пробачення у своїх батьків за втечу не хотів.

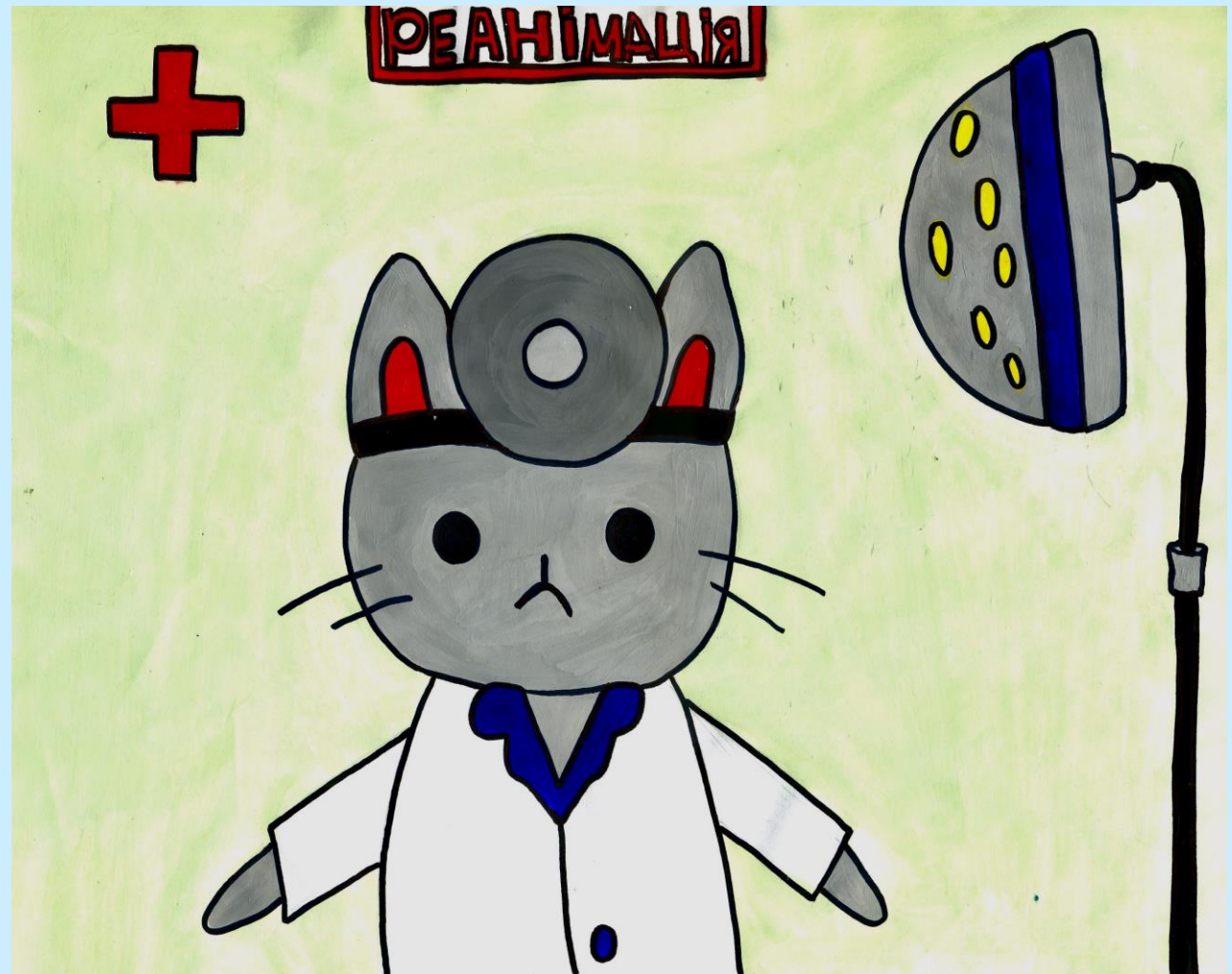
Працівники Книжкової палати зобов'язали батьків завезти маленького підручника до оздоровчого комплексу, де знаходиться лікарня-університет. Там працюють лікарі-студенти із кафедри видавничої справи та редагування.

У лікарні Граматиці поставили діагноз — внутрішньо змістове ушкодження середньої тяжкості, супроводжене кризою підліткового віку. Студенти-редактори повідомили батьків про те, що новітні технології дають змогу швидко та максимально безболісно лікувати навіть такі рідкісні види хвороб-помилор, які виявили у Граматики.

До того ж лікарі у своїй практиці користуються Державним стандартом при створенні книги, що свідчить про їх професіоналізм.

Граматику віднесли до реанімації — кабінет редагування текстів.

Очі підручника благали про допомогу. Він не пручався, він хотів бути здоровим і

корисним для інших.

Лікарі приготували всі необхідні інструменти для одужання книги та приступили до роботи. Вони поділились на групи і лікували пунктуаційні, фактичні, стилістичні помилки, а також перевіряли на конкретність і зрозумілість інформації та співвідношення основного тексту зі змістом.

Після кількохгодинної кропіткої праці студентів-редакторів підручника перенесли до студентів-видавців. Уже там Граматику перевидали, створили йому новий імідж. Хлопчик прокинувся і не повірив своїм очам: він став ідеальною книгою, яка відповідає усім державним стандартам та має новеньку яскраву палітурку. Тепер він був впевнений, що його будуть любити та читати. Адже, найкраща радість для книги — це ділитись з іншими своїми знаннями. Підручник підскочив та побіг до своїх батьків, міцно обійняв та заплакав від щастя. Батьки були вражені змінами свого сина і пообіцяли йому завжди дбати про нього.

Анастасія Римар

Що могло
трапитися із
Граматикою, якби вона
не потрапила до
оздоровчого комплексу,
де знаходиться лікарня
університету?

Яка ілюстрація тобі
сподобалася найбільше і
чому саме?

Жив собі Підручник. Усе своє життя він провів у бібліотеці. Нещодавно йому виповнилося сто років. Непростим було його життя...

Ще зовсім маленьким Підручник потрапив до шкільної бібліотеки. Він не пам'ятав свого видавництва, тому домівкою вважав школу. Коли він вперше побачив дітей та блиск у їхніх очах, йому закортіло чимскоріш поділитися з ними своїми знаннями.

Так було перше десятиліття. Усе нові й нові діти приходили до бібліотеки за Підручником, захоплювалися його цікавим матеріалом та яскравими ілюстраціями. Він відчував себе найщасливішою й найпотрібнішою книгою у світі. І здавалося, що так буде завжди. Проте з часом Підручник відчув розчарування. Не усі діти дбайливо ставилися до нього. Дехто дописував щось своє на сторінках книги або використовував його замість альбому для малювання. Тому з роками він ставав все менш привабливим, хоча бібліотекарі намагалися бодай трохи виправити його становище. Крім того, з'явилися нові книги, молодші та яскравіші. Вони так само завзято прагнули потрапити до дітей. І діти швидко знаходили заміну Підручнику, а йому залишалося лише спостерігати. Незабаром і це стало неможливим — Підручник опинився на полиці, де не бачив навіть сонячного світла.

Але одного разу Підручника забрали із тісної книжкової полиці та розмістили на стелажі в самісінькому центрі бібліотеки. І це відбулося напередодні його дня народження.

Виявилось, що він був одним з найстаріших видань бібліотеки. Усі молоді підручники з повагою розглядали свого старшого колегу і мріяли бути таким, як він. Підручник знову відчув себе потрібним, і від того був найщасливішим. Йому подобалося місце на стелажі, подобалося освітлення. Життя знову набрало обертів. І здавалося, що так буде завжди.

Людмила Романюк

Чому Підручник став менш привабливим?

А що відбулося у День народження Підручника?

Старий Підручник мав гарну зовнішність і внутрішню досконалість, чим дивував інші книги. Усім кортіло дізнатись про секрети його довголіття, та тільки найсміливішим це вдавалося. І тоді їхнє життя змінювалось. А починалось все так...

Давним-давно цей старовинний Підручник був рукописом, яких було дуже мало на світі. Сторінки рукопису спочатку були незаповненими, проте він подорожував цікавими місцями та зустрічав багато дивовижних героїв, і кожен з них переносив на сторінки рукопису цікаву історію про пригоди у казковому світі. Вже через деякий час сторінки були заповнені й тоді цей збірник історій зустрів на своєму шляху чарівника-редактора. Цей чарівник вирішив допомогти стати Підручником. Спочатку чарівник ознайомився з текстом, потім взявся за виправлення помилок різного характеру, пізніше він віднайшов авторів історій, які писали у рукопис свої розповіді й поспілкувався з ними. Редактор не забув також попрацювати над ілюстраціями майбутньої книги. І після цих всіх етапів чарівник-редактор провів аналіз своєї роботи. Лише пройшовши всі ці випробування, рукопис перетворився на досконалий Підручник, який був чудовим не лише зовні, але й всередині. Та найважливіше те, що він був корисним усім читачам.

Людмила Романюк

Хто допоміг рукопису перетворитися на досконалий Підручник?

Яку історію ти б написав/написала у цей рукопис — історичний Підручник?

Жив собі Підручник з української мови. Від народження усі називали його святістю. Він багато подорожував оселями студентів, хоч постійним місцем проживання була бібліотека університету.

Минали роки, і багато квазістудентів стали зневажати Підручник. У ньому з'явилися написи, виділення маркером, малюнки й навіть вирвані сторінки. Якось Книга з етики, що жила поруч, зустріла зажуреного Підручника з української мови та обурилася вчинкам читачів:

— Хіба ж можна так псувати книгу, та ще й чужу?! Мушу зауважити, що твоїм художникам явно бракує вихованості. Але дивно, це ж не дошкільнята, а студенти вчинили, студенти вишу... А пам'ятаєш, як колись нас цінували? Сьогодні такого не побачиш.

Підручник засмутився ще більше від слів Книги з етики, однак вірив і далі, що йому зустрінесться студент, який залікує душевні рани, приклеїть відірвані частинки та читатиме досхочу. Припадаючи пилом, він кожного дня мріяв потрапити до рук читача,

який зміг би полюбити кожний його заголовок, абзац і колонцифру, а також недосконалий друк і розшарпану палітурку.

Та час минав і нічого не змінювалось. З відчаю Підручник вже хотів розчинитися на книжковій полиці та стати безликим. Але одного дня до нього протягнулася рука, така тепла й ніжна, що він відразу зрозумів: «Це моя мрія, це те, чого я так давно чекав. Це людина, яка дасть моїм сторінкам свіжого повітря і наповнить моє життя сенсом».

Він здмухнув із себе пил, гордо випрямився і пішов до свого щастя.

Ольга Гулінська

Які звички ти за собою спостерігаєш, коли читаєш книги?

Чи маєш закладку для своєї книжки?

Як думаєш, твоя улюблена книга щаслива, що вона у тебе є? А чому?

В одній крамниці невеличкого міста з'явився новенький підручник. Він був щойно з друкарні, такий великий, гарний, із золотою палітуркою та безліччю малюнків. Після народження його розлучили з братами-близнюками, тому тепер у просторій книжковій крамниці він згадував про них та гадав, яка доля їх спіткала.

Пройшов тиждень, два, місяць. Майже усі книги змінили своє місце проживання — їх купили люди. Замість них на полицях уже стояли інші. А підручник так і залишився на самоті. Ні, він не був обділений увагою людей. Навпаки, його часто брали до рук, перегортали сторінки, переглядали малюнки. Але ніхто не купував.

Підручник вже почав сумніватись, що хтось коли-небудь візьме його до себе. Сусідні книги навіть кепкували з нього. Ставало сумно...

Якось до книгарні зайшов чоловік років п'ятдесяти.

— Доброго дня, професоре, — сказала продавець. — Давно Ви до нас не заходили. За цей час з'явилося кілька новинок. Думаю, Вам сподобаються.

Продавець підійшла до полиці, взяла підручник та ще кілька книг і подала професорові.

— Так, я сподівався знайти у вас цю книгу, — захоплено відповів професор, розглядаючи підручник. — Давно пообіцяв студентам показати. Так мало зараз хороших підручників з

анатомії. Цей хоч і недешевий, і примірників має небагато, але він надзвичайно цінний. Я його купую.

Почувши ці слова, підручник зрадів. Він давно мріяв, щоб хтось його забрав до себе. Але навіть не очікував, що це буде той самий відомий науковець, чие ім'я згадується на його сторінках.

Так підручник став окрасою професорової бібліотеки.

Марія Башинська

Як назвеш цю казку?

Обговори створений заголовок із кимось, наприклад, батьками.

Жив собі Підручник у портфелику одного хлопчача поряд зі стильною Мобілочкою та модним Планшетом. Життя у Підручника було одноманітне і невеселе. Та яке ж то життя, коли на тебе навіть не звертають уваги. Хлопчина — господар Підручника — був ледачкуватим, і тому найкращими його друзями були Планшет та Мобілочка. Мобілочку він настільки любив, що ніколи з нею не розлучався, а Планшет користувався великим авторитетом. Вони хизувалися цим і підсміювалися з Підручника.

— Ти навіть пилом припав, бо не потрібен нікому, — насміхалася Мобілочка.

— Яка з нього користь? От без мене хлопчина, як без рук — ні інтернету, ні ігор, — твердив Планшет.

— З моєю допомогою можна і до друзів подзвонити, і новини від когось дізнатись, — не стомлювалась повторювати Мобілочка. Підручник скромно мовчав, але потім не витерпів: Ну й нехай! Сміється той, хто сміється останнім. Зрадає господар і про мене. Настала весна. А разом з нею і свято останнього дзвоника, і випускний бал. Вже час і про іспити подумати. Зажурився хлопчина. А Мобілочка й каже йому: Я завжди тобі на допомогу приходила, і цього разу прийду!

— І я допоможу, — заметушився Планшет.

— Та ні, друзі, тут ви мені не помічники, — зажурено сказав хлопчина, — не зможу я взяти вас із собою. Мені знання потрібні.

— Може, я зможу чимось допомогти? — несміливо обізвався Підручник. — Матеріал, яким я володію, гарно підібраний, і ти зможеш легко підготуватись до тестів. З моєю допомогою ти швиденько впораєшся! Хлопчина підбадьорився:

— Справді, допоможи, Підручику! Підручник допомагав хлопчині перегортати сторінку за сторінкою, відділяв головне від другорядного, і разом вони швидко вивчили матеріал.

— Дякую тобі, Підручику, за все, а особливо за те, що був мені вірним товаришем усі ці роки. Таку дружбу не можна зраджувати, — сказав хлопчина. Мобілочка і Планшет із захопленням дивились на Підручник. Вони втрьох продовжували жити в портфелику, але тепер між ними панував мир, злагода і взаєморозуміння.

Наталія Манько

Чому хлопчик вибрав Підручника, а не Мобілочку і Планшет?

Хто допоміг хлопчику швидко вивчити матеріал?

Давним-давно хтось мудрий створив країну Книжландію. Усе там було дивовижне, а особливо її жителі — підручники. Мешканці цієї країни не знали ні турбот, ні розчарувань. Увесь день тут лунали пісні, діти-книжечки бавилися, з'їжджали з кольорових гірок та ласували цукерками. Увечері підручники-старости розповідали малюкам цікаві історії й завжди застерігали, щоб ніхто з них не переходив темний густий ліс, за яким був зовсім інший світ. У тому світі панувало інше життя і хто з підручників потрапить туди, почне жити по-новому. Діти-підручники боялися того світу за лісом і обіцяли, що ніколи туди не підуть. Лише один вередун, підручник Ло, мріяв потрапити до нього і побачити, як живуть інші. Від народження Ло був бешкетником. У школі він не слухався, прогулював уроки та тікав з дому. Йому понад усе хотілося стати героєм якоїсь надзвичайної пригоди. Але кожна спроба закінчувалася невдачею, бо бабуса Ло пильно слідкувала за ним.

Та одного дня до Книжландії прийшла зима.

Підручники-старости заметушилися, кинулися виконувати кожен свою роботу. Бабуса Ло також поспішала в справах і залишила в будинку малого без нагляду. Довгий час підручник сидів і дивився у вікно на своїх друзів, які гралися в сніжки, спускалися на санчатах з гірок. Потім Ло швидко одягнувся і подався до них. Коли він веселився з іншими підручниками, то помітив на небі далеко за лісом кольорові вогники. Не вагаючись, малий

підручник стрімголов помчав туди. Довго біг Ло на ті вогники. Коли здавалося, що вогники вже поряд, на заваді став темний, страшний ліс. Але Ло це не зупинило. Він знайшов стежинку, яка привела його в новий світ. Довго блукав підручник незнайомими вулицями. Тут все було велике, одноманітне і чуже. Вперше Ло стало страшно, його рученята вже зовсім замерзли й втома давалася взнаки. Раптом він побачив велику вітрину, на якій було багато підручників. Зібравшись з останніми силами, він пішов до них. Тим часом у Книжландії заплакана бабуся Ло шукала внука.

У країні запанував хаос. Усі шукали бешкетника Ло. А він стояв на вітрині чужого міста й спостерігав за тими великими істотами, які ходять по вулиці. Йому тут було некомфортно. Він не міг бігати, кататися на улюблених каруселях, дражнити інших підручників, адже в цьому світі вони були мовчазні. Малий Ло зажурився. Не раз він згадував свою бабуся та її смачні пряники. Від тих спогадів на очі навертались сльози.

Одного разу до вітрини, на якій демонстративно стояли підручники, підійшов хлопчик і своїм маленьким пальчиком показав на Ло. Через якусь мить підручник Ло був у руках хлопчика. Вперше за довгий час підручник усміхнувся, адже сподівався, що тепер в нього буде друг, який допоможе йому повернутися додому. Але це все були лиш марні надії. Прийшовши додому, хлопчик кинув підручник на стіл і пішов гратися. Ло довго розглядав

нове місце, навкруги все було велике і незвичне. Майже годину бігав підручник по кімнаті, поки не заснув. Та не довго тривав його солодкий сон. Хлопчик повернувся і поставив підручник на полицю. Вночі Ло спробував обізватися до всіх підручників, які стояли на полиці та лежали на столі, але вони всі мовчали. Майже всю ніч бешкетнику-підручнику не спалося. Він розглядав тих, що були поруч, і помітив, що вони зовсім інші. В одного підручника була подерта обкладинка, в іншого — не було сторінок. Ло злякався. На якусь мить він уявив, що з ним може трапитися те ж саме. Кожного дня хлопчик брав підручник з собою до школи, блукав з ним вулицями. За цей час Ло досить добре пізнав новий світ. Та чим більше він пізнавав його, тим сильніше сумував за Книжландією.

Якось, вмошуючись спати на полиці, Ло пообіцяв сам собі, що якщо він повернеться додому, то стане найслухнянішим підручником у всій країні. Наступного ранку хлопчик взяв Ло і побіг до школи. Хлопчику подобався цей підручник, тому він носив його в руках. Повертаючись додому зі школи, хлопчик зайшов до парку, сів на лавці почитати книгу. Та читання швидко набридло малому і він побіг гратися. Так Ло і залишився сам на холодній, дерев'яній лавці. Якщо ви колись зустрінете смугастого яскравого підручника, то допоможіть йому повернутися до Книжландії, адже там його дім і там його чекають.

Яніна Моргун

Чим саме сподобалася/не сподобалася ця історія?

Чи допоможеш Підручнику повернутися до Книжландії, якщо буде у тебе така нагода?

У далекій країні, у великому будинку жив Довідник. Рідні та друзі називали цей будинок бібліотекою. Довідник з'явився на світ недавно й ще жодного разу не вирушав у подорож до чужих рук. Його життя було чудовим. Одного сонячного ранку, прокинувшись, Довідник, як завжди, зробив зарядку, поснідав й розпочав гру «Хованки» разом зі своїми друзями: Енциклопедією, Словником, Буквариком та Читанкою. Після розваг він присів відпочити, розмірився про смачненький обід, але підійшла господарка бібліотеки й забрала Довідника. Вона понесла його так швидко, що він й отямитись не встиг, як вже лежав та столику. Він тут раніше не був. «Невже я нарешті потраплю до іншого світу? Невже я потраплю в те місце, про яке я мріяв все своє маленьке життя?» — думав Довідник. Мріями він поринув у сон.

«Що це? Де я? Чому так темно?» — прокинувшись, сполохано кричав Довідник. Він не зрозумів, що трапилося. Майнула думка: «А раптом це він, раптом це той інший світ, про подорож до якого я мріяв?» Довідник впав у відчай, адже не такої мандрівки він

сподівався. Коли всі мрії були зруйновані та життя здавалось марним, Довідника засліпило яскраве світло. Оговтався він на столі біля вікна. «Тут зовсім інший краєвид, ніж у бібліотеці. Так ось як виглядає новий світ», — зачаровано озирався підручник. Раптом якийсь хлопчик взяв його до рук. Довідник зрадів, але то була лише мить. Бо хлопчик відкрив підручник, відірвав сторінку, завернув в неї бутерброд і зник, кинувши непотрібного Довідника на підлогу.

«Що це було, чому в мене так сильно болять корінець і де моя сторінка? Невже в мене забрали частину мене? Таке можливо?» — до останнього не хотів вірити підручник, приголомшений поведінкою незнайомця. Але, на жаль, це була правда. Наступного ранку, засмучений та голодний Довідник прокинувся на тому самому місці, де його залишив незнайомиць. Раптом двері кімнати відчинились і з'явився він — ворог. Він штовхнув ногою підручник, який, вочевидь, заважав йому. «Що в нього в руках, невже бутерброд? Ой-ой-ой, тільки не це, невже він знову забере мою сторінку?» — розхвилювався Довідник. Та хлопчик, доїдаючи свій бутерброд, підняв підручник і витер ним руки. «Як ти так можеш поводитись?» — розлючено кричала маленька дівчинка, яка саме в той момент зайшла до кімнати. «Йди звідси, малеча!» — пробубонів до неї хлопчик. Але дівчинка, яка була надзвичайно доброю, забрала Довідник й віднесла матусі з проханням повернути його до

бібліотеки. Кілька хвилин в дорозі — і ось він уже вдома, в бібліотеці. Таким щасливим Довідник ще ніколи не був. Нарешті він зрозумів: «Добре там, де нас нема. Рідний дім — це те єдине місце, де ти дійсно щасливий».

Тетяна Мельничук

*Ти не їси, коли мавш діло з книгою? Тобто їсиш окремо, а читавш книгу окремо?
Як розумієш: рідний дім — це те єдине місце, де ти дійсно щасливий?*

Жив собі підручник у дерев'яній палітурці. Лежав собі на полиці й припадав пилом. Любив він поговорити із сусідами, але цікава розмова виходила в них рідко. Ну не вмів він говорити з цими «релігійними». На все у них була відповідь і своя, єдиного бачення.

І був підручник як усі, і жив він як усі. Якби не одне але: з часом став він надзвичайно популярний. Така собі рок-зірка у світі книг. Тільки от фанів у нього не було. Були лиш ті, хто хотів прочитати. На цьому казка і закінчилася б, якби не було інших. Такі були, на жаль, у всі часи — звали їх заздрісниками. Вважали вони себе кращими й всяко намагалися усунути своїх потенційних конкурентів з бібліотеки. Робили вони це, зазвичай, за допомогою грубого, але від того не менш ефективного способу: по-брутальному скидали з полиці (книги в ті часи не були особливо цупкими) і життя потенційного бестселера на цьому закінчувалося.

Спробували й з нашим другом вони так: підіслали козачка, щоб зробив чорну роботу. Та нічого в них не вийшло: чи то виконавець був хирлявий, чи то наш друг-неборак знав прийоми кунг-фу. Істина для нас невідома, але про нападника ніхто не чув. «Діло явно пов'язане з нечистим духом, — шушукалися заздрісники. — Треба з ним щось робити». І надумали.

Нашептали на вухо якомусь дяку, що наш Підручник — породження зла. А той через відсутність здорового глузду, а може, у той вечір він випив забагато вина, вніс книгу в список заборонених. І мали спалити його на вогнищі, і мав він там згоріти, і мав залишитися від нього лише попіл... Але доля змилостивилась над ним. Його, обпаленого і ледь живого, врятував маленький хлопчик. Пропустимо частину, в якій описується історія видужування та реабілітації Підручника — дуже це чутлива історія. Не хочу я, щоб ви заплакали.

Минав час. Хлопчик дорослішав і пізнавав мудрість Підручника. Він виріс і став Видавцем. Мав своє видавництво і чимало книг випустив у світ. Багато людей з їх допомогою пізнавало світ. Та згадав Видавець про того, хто дав йому знання. Знайшов він підручник на полиці. Той від старості ледь дихав, сторінки його ледь трималися, а життя ось-ось мало покинути його. І вирішив Видавець віддячити. Зібрав він найкращих майстрів книжної справи. Три дні й три ночі трудилися майстри. Але не встиг Підручник побачити їх творіння. Життя покинуло його...

Ви вірите в реінкарнацію душі? Ні? Наш видавець також не вірив. Проте, коли він відкрив щойно надрукований Підручник, то відчув присутність тієї сили, що все життя надихала його. І ім'я тій силі Знання. Наш Видавець був заможною і дуже щедрою

людиною. Він надрукував величезний тираж Підручника і розіслав в усі бібліотеки світу, щоб кожен міг черпати з нього знання.

Михайло Вертецький

Хто такий видавець?

Що тобі найбільше сподобалося у цій історії? Як ти її назвеш?

Жив був підручник, його звали Читанка. Він ходив до школи у третій клас разом із хлопчиком Іванком. Одного разу, на перерві, Іванко посварився зі своїм найкращим другом Олегом. Олег хотів перший погратись м'ячем, а Іванко не хотів поступатись другові. Хлопці розсердилися один на одного.

Продзвенів дзвінок, почався урок читання. Розгніваний Іванко сів за парту, але вже не слухав учителя. Він жваво малював у підручнику різні фігурки.

Через зіпсовані сторінки Читанка засмутився:

— Тепер мене ніхто не захоче навіть в руки взяти!

Він ледве себе стримував, щоб не заплакати. Аж тут промовила Математика:

— Читанко, не плач так, в мене є ідея, як тебе можна порятувати! Але я тобі її потім розкажу, коли будемо йти додому.

— Ну гаразд, Математико, — зітхнув Читанка.

Жоли Іванко після школи йшов додому, Читанка вислухав ідею Математики і погодився зробити так, як вона сказала.

Додому Іванко повернувся сумний, не пішов гратися з друзями. Тихо зробив уроки. А як настав вечір, він швидко ліг спати. І сниться йому сон: сидить він за столом і хоче взяти в руки Читанку, а той відсувається. Тоді Іванко каже:

— Читанко, чому ти від мене відсуваєшся?

— Ти сьогодні помалював мої сторінки й тепер ніхто не захоче читати мене, — зажурено відповів підручник.

— Але... але я не хотів... Чиитаанкоо, прообач мені... я не хотіів таак... — розплакався Іванко.

А Читанка йому каже:

— Ти, хлопчику, не плач, а завтра вранці повитирай усі малюнки, які залишив на моїх сторінках... І ще, помирись зі своїм другом Олегом, дозволь йому першим брати м'яч для

гри, він же твій найкращий друг. А друзі мають ділитись усім, поступатись один одному. Зрозумів мене? — із усмішкою сказав підручник.

— Читанко, я усе зроблю, як ти мені сказав! — пообіцяв хлопчик.

Проснувшись, Іванко швидко кинувся до Читанки витирати усі свої малюнки. А коли прийшов до школи, швидко побіг миритися з Олегом.

Математика, яка лежала поряд із Читанкою на парті, запитала:

— Ну що, Читанко, спрацював мій задум, так?

— Так! Тепер мої листочки чисті й Іванко радісний, — задоволено усміхнувся підручник.

Наталія Гуральчук

*Яку ж ідею розповіла Математика Читанці, коли Іванко йшов додому після школи?
Що саме врятувало Читанку?*

Жила собі маленька крапелька. Її звали **Жанітошка**. Вона та її подружки, теж крапельки, сиділи на великій хмарі, базікали та весело сміялися. Щодня хмара ставала все більшою і більшою. І ось одного чудового дня її розхитав вітер і крапельки вирушили в дивну подорож на землю.

— Прощайте! — тільки й встигла вигукнути **Жанітошка** своїм подружкам. Усього кілька секунд і вона впала на підвіконня якогось незвичайного будинку.

— Ой, куди це я потрапила? Скільки тут людей! А що вони роблять? І куди це мене відносить потік води? Ой-ой-ойййй!!! — зарепетувала **Жанітошка** й опинилася в кімнаті. Озирнулася — скрізь працювали усміхнені люди й було в них щось казкове. Але що? Неодмінно треба з'ясувати.

Жанітошка стрибнула на стіл і зрозуміла, що потрапила до дитячого видавництва «Веселка». Але цього їй було замало.

Наспівуючи свою улюблену мелодію «ля-ля-ля-ля-ля...», вона через маленьку щілинку потрапила до кабінету. Тут сидів він (головний редактор) і читав книгу: «Як стати суворим начальником». **Жанітошці** він здався милим і добрим, тому вона вирішила з ним подружитися.

— Доброго дня! — промовила Вона ніжним та приязним голосом.

— Доброго, — злякано прошепотів редактор, озираючись.

— Я тут! — обізвалася Канимошка. — Злови мене.

Редактор намагався її спіймати, але марно. Вона була дуже спритна.

— Хто ти?

— Я — Канимошка.

— Звідки ти?

— З великої-великої хмари, де жила зі своїми подружками, але вітер нас розлучив. І ось я тут, — сумно мовила крапелька.

Щоб розвеселити гостю, редактор запропонував екскурсію видавництвом. Канимошка розглядала все довкола і дивувалась. Ніколи у своєму житті вона не бачила так багато книг! Для неї все було новим і цікавим. У видавництві готували нову книгу до друку. Канимошка зазирнула в книгу і побачила там красиві ілюстрації казкових героїв.

— А хто це такі? Треба обов'язково з ними познайомитися!

Але не встигла, бо в ту мить пригріло сонечко, і Канимошка перетворилася на пару.

— Я лечу, — прошепотіла Канимошка, поволі мандруючи на хмару.

— Повертайся, Канимошко! — вигукнув редактор.

Наступного дня сталося диво. На сторінках нової книги з'явилося маленьке зображення всміхненої *Ханітошки*.

Олеся Михайлюк

Що побачив Ханітошка під час екскурсії?

Який слід після себе залишив Ханітошка? А чому так?

Жив собі підручник... Чимало років довелося прожити йому на світі: багато чого бачив на світі, десятки рук торкалися до його беззахисної обкладинки, тисячі пальців перегортали його сторінки, і хтозна, скільки очей не могло відірвати свого захопленого погляду від змісту цієї зістареної книги. Вона давала відповіді на безліч важливих запитань, збагачувала уяву, перевіряла увагу, з нею світ набував нових відтінків. Не зважаючи на свій поважний вік, підручник перебував у чудовому стані. Ніякої засмальцьованої обкладинки, прописаних сторінок чи виснажених країв. Поважний вік видавав тільки його запах... Цей вишуканий аромат мудрості, багатовікових знань, ще більше вабив читачів.

Якось підручник потрапив до хлопчика Іллі. Той взяв його до рук і вже не міг випустити. Підручник не був схожий на сучасні книги: обкладинка була не надто яскрава,

та й малюнків було мало. Але він вабив своєю історією, своїм ароматом мудрості. Було зрозуміло, що ця книга шанована, адже на ній ні плямки, ні вирваної сторінки, навіть жодного загнутого куточка. За таким підручником хотілося вчитися, приємно було тримати його в руках та перегортати сторінки. Ілля шанобливо ставився до підручника: клав його у правильному місці, з брудними руками та їжею навіть не підходив, своєчасно підклеював і тим самим продовжував підручнику життя. Книга гордилася, що знову потрапила до рук гідного господаря, тому віддячила хлопчику міцними знаннями, розвиненою уявою та великим словниковим запасом.

Підручник, завдяки дбайливому догляду, ще довго буде дарувати інтелектуальну та естетичну насолоду своїм читачам.

Світлана Охота

Що видало поважний вік Підручника?

Як ти поводишся з книгами? Чи поділяєш шанобливе ставлення Іллі до Підручника?

На забутій полиці одного невеликого видавництва жив собі Підручник. Вкритий товстим шаром пилу, він був ображений на весь світ, бо відчував себе покинутим і непотрібним. Але найбільшу злість він мав на усіх редакторів та коректорів видавництва, адже саме через них потрапив на ту занедбану полицку. Щодня він дорікав долі та прокручував в пам'яті історію свого створення, редагування та друку. Він був лише чорною розробкою, сповнений надій та сподівань. Але колектив цього невеликого видавництва легковажно поставився до своєї роботи, редактори та коректори не змогли професійно її виконати.

Вони не приділили достатньої уваги оформленню, не вичитали текст та не виправили усі помилки. Внаслідок цього від замовлення на Підручник відмовилися, а він сам потрапив на ту злісну для нього полицку. Все частіше він думав про те, як могла б скластися його доля, коли б за нього взялися справжні спеціалісти. Підручник бачив себе на парті якогось школяра, огорнутий легким безладом з ручок та зошитів, відчував себе корисним, допомагав дитині здобувати нові знання.

Одного дня, витаючи у свої мріях, почув він новину про те, що якесь велике підприємство викупило видавництво. У Підручника зажевірла надія на кращі майбутнє і, як виявилось, не дарма. Нове керівництво взялось все перелаштовувати. Змін зазнав і

колектив: у видавництві з'явилися нові спеціалісти, з натхненням в серці та з любов'ю до своєї справи. Знайшли вони Підручник і один із редакторів зацікавився ним та почав роботу з його вдосконалення. Крок за кроком — і ось вже не впізнати старого Підручника. Підібрали йому красиву палітурку, оформили текст зручним шрифтом і відповідним кеглем, додали таблички та ілюстрації. Підручник неабияк задоволений, бо не кинули його, дали другий шанс, нове життя. Мрії його здійснилися.

Марія Омецинська

Чому відмовилися від замовлення на Підручник?

Хто саме здійснив мрію Підручника?

Жили собі у країні видавництв троє братів. Старшого, відомого на всю країну, звали Веселка. Він був уже поважним і за роки своєї діяльності видав понад десять тисяч книжок для дітей різного віку: фольклор, українську та зарубіжну класику, сучасну художню літературу, науково-пізнавальні, документальні та літературознавчі твори, тематичні збірки. Не менш відомим був середній брат **АБАБАГАЛАМАГА**, який, не зважаючи на свій ще досить молодий вік, уже настав на п'яти старшому, бо був теж працьовитим та наполегливим. Молодший брат **Перо** знаходився в тіні старших, проте однаково посідав важливе місце на книжковому ринку країни, пропонуючи широкий вибір літератури для дітей. Основна мета його діяльності — задовольняти читацькі потреби різних вікових категорій, усіх дітей. Тому в його домашній бібліотеці багато науково-популярної, навчальної літератури, художніх видань, книг на картоні та книг-іграшок, виготовлених із застосуванням найновітніших технологій — книги з пазлами, звуковими модулями, кнопками та навіть книги для купання.

Одного разу брати дізнались, що в сусідній країні читайликів трапилась біда. Там катастрофічно не вистачає літератури для дітей. І вирішили вони об'єднати свої сили та допомогти сусідам. Сорок днів та сорок ночей вони невтомно працювали і видали таку гору книг, яка сягала аж до хмар. Мешканці країни видавництв допомогли перевезти їх сусідам-

читайликам. Щастю усіх не було меж. А слава про трьох братів розійшлась по всьому світу.

Ось і казочці кінець, а хто слухав — молодець!

Світлана Охота

Які брати жили у країні видавництв?

Що за біда трапилася у країні читайликів?

Поясни, будь ласка, чому щастю не було меж і для братів країни видавництв, і для жителів країни читайликів?

Жила собі книжка. Стояла в бібліотеці на полиці і чекала, коли потрапить до хороших рук, кому подарує свої знання. Але до бібліотеки мало хто заходив, а якщо і заходили, то її брати ніхто не хотів. Шукали книги в новеньких обкладинках, а на підклеєну навіть не звертали уваги. Зажурилася вона, що ніхто її не читає. Мріяла навчитись ходити, щоб мандрувати й дарувати свої знання дітям.

Якось трапилося диво й у неї вирости ніжки. Зрадівши, книжка подалася на пошуки юних читачів. Першого зустріла Іванка, та виявилося, що читати він ще не вміє. Наступною побачила Іринку, але дівчинка зайнята, справ багато, тому зараз їй не до книжки. Потім зустріла Миколу, запропонувала почитати, але хлопчика книга не цікавила. У нього є мобільний телефон, там він ігри грає, музику слухає, в соцмережах «сидить». Засмучена книжка пішла далі. Назустріч їй Оленка — губи нафарбовані, модна зачіска, журнал про моду гортає. Книжку слухати навіть не захотіла.

Що ж робити, де знайти дитину, яка б не була байдужою до читання?

Випадкова зустріч з Марійкою змінила життя книги. Привітна родина дівчинки зраділа поповненню книжкової полицки своєї доньки. Зробивши свої хатні справи, всі сідали у вітальні та уважно слухали Марійку, яка читала книжку.

Більше книжка не блукала, Марійка берегла її, як скарб. Дівчинка знала, що книги — це вікно у незвідані світи, це помічники та порадники. Недарма ж кажуть: «Книга вчить, як на світі жити», «Книга — твій друг, без неї, як без рук», «Щоб правду знати, треба книжку читати».

Людмила Шкабара

Як ти вважаєш, твої книги у хороших руках?

Які читачі зустрічалися на шляху у книги?

Про що знала нова власниця книги Марійка?

У затишній бібліотеці, на сьомій полиці, тринадцятий справа жив Підручник з біології. І мав він найкращого друга — Підручника з психології. Їм ніколи не бувало сумно. Щоночі, коли у бібліотеці було порожньо, а інші книги спали, вони злітали із полиць і вмошувались на підвіконні. Підручники розмовляли, дивилися на нічне небо, ділилися різними тестами зі своїх сторінок та демонстрували одне одному малюнки й фото.

Найулюбленішою темою для них була людина. Вони знали про неї усе: і будову, і свідомість, і поведінку. Їм також було цікаво нишком спостерігати за її поведженням та словами, коли вона заходила до бібліотеки. Було захоплююче зіставляти свої теорії з практикою, реальністю.

Одного разу, коли вже стемніло, Підручник з психології запропонував Підручнику з біології піти на підвіконня, але той вже спав. Усі вже спали, хоча ще було не надто пізно.

Підручник з психології спустився на улюблене місце сам. Він довго вдивлявся у вікно, у темряву, пронизану яскравими цятками-зірками. І раптом відчинилися двері. Книжка злякалася, вдала із себе неживу. Теплі людські руки взяли її й кудись понесли. У ніжних долонях було затишно і хилило на сон. Темрява...

Паперові очі Підручника розплющуються і бачать не полицю, а воду, пісок, сонце, небо — як на деяких фото з його сторінок. Поряд лежить людське тіло. Це дівчина. Мабуть,

красива, він не бачить. Чує голос. Це вона до нього обізвалася. Вона знає, що Підручник живий?! Так, очевидно, знає, тому і вирішила показати книзі увесь світ. Це доля, доля подорожувати й пізнавати нові землі, які знаходяться за межами віконечка.

Алла Лефтер

Що таке для тебе «дружба»?

Що ти можеш розповісти про дружбу Підручника з біології та Підручника з психології?

Як Підручник з психології почав подорожувати і пізнавати нові землі?

Підручнику було аж триста років. Уже не одне десятиліття він, його діти, внуки, правнуки допомагали людям пізнавати світ, вивчати різні науки. Майже у кожного жителя була своя маленька бібліотека, у якій мешкали нащадки Підручника. Не було книжок хіба що у дурних людей, але їх, на щастя, було дуже мало.

Але знайшлися ті, які стали винаходити радіо, телебачення, Інтернет, пояснюючи це черговим проривом у техніці. Поступово люди почали забувати про підручник, адже дивитися телевізор та користуватися Інтернетом куди цікавіше. Ставлення до книжок у дорослих та дітей стало жахливим: розмальованих та пошарпаних сторінок ставало все більше і більше. Траплялося навіть таке, що підручниками кидалися, а іноді ставалося страшне — їх викидали на смітник.

Старий Підручник був дуже засмучений з того. Адже його нащадки стали не те, що забутими, а їх просто знищували. Не витримав дідусь Підручник і вдався до хитрощів: найпотрібнішу інформацію він не віддавав сусідові Інтернет. І таким чином змусив усіх повернутися до своїх діточок і почати піклуватися про них, як і раніше. Він довів, що ніхто і ніщо не зможе замінити книгу. Адже техніка ніколи не передасть той дух, ту атмосферу, ту історичну епоху, що є у підручниках.

Олена Семенюк

Що саме змінило ставлення до книжок у дорослих і дітей?

До яких хитрощів додумався Старий Підручник?

Звідкіля ти черпаєш цікаву інформацію: з Інтернету чи книг? Жила собі дивна книжечка: всі сторінки були чистими, без жодного малюнка чи слова. Одного разу пішла вона гуляти у парк-книгарню. А там стільки книжок: ось дітлахи-букварики за читанками бігають та смикають за кіски; а ось поважні дами-енциклопедії у своїх пишних кольорових вбраннях-обкладинках; а де-не-де можна зустріти старих і мудрих словників, котрі передають свої знання молодим словникам і довідникам. А ще багато-багато романтичних хлопців-романів, детективів, кумедних віршиків та дівчат-загадок. І всі-всі на галявині спілкуються один з одним, бавляться, лише до книжечки всім байдуже. Сіла вона та й плаче. Як тут підходить до неї хлопчик та й питає: Ти чому плачеш?

— Я не плачу, — швидко відповіла йому книжечка, витираючи сльози. — Мені просто між рядки щось попало.

— Та де ж ці рядки, як ти порожня. На тобі нічого ж не написано? — цікавився хлопець.

— Я просто новенька і такою народилася. Я не знаю, чому в мене немає жодних слів.

— То, можливо, ти записна книга і в тобі мають писати ручкою? Так, справді, ти — записна книга!

— Я не знаю, хто я. Ніхто зі мною не дружить, але я, мабуть, така ж добра, як підручники, або ж така ж розумна, як словники, або ж така ж весела, як збірки анекдотів. А ти хто?

— Я — щотижневий журнал «Промінь», прийшов до своїх старих друзів, ми ще у видавництві разом манну кашу їли.

— У видавництві? А що це таке?

— Як що? Ти ніколи не була у видавництві й не знаєш, що це таке?

— Ні, — нерадісно відповіла йому книжка, — але я знаю, що всі ви прийшли звідти.

— Ну тоді я проведу тобі екскурсію моїм видавництвом. Сподіваюсь, тобі сподобається!

Ось так у записної книжечки з'явився вірний друг, з яким вона цікаво проводила час.

Вікторія Мартинчук

Чому головна героїня була дивною книжечкою?

Що таке «записна книжка»?

Ти «ведеш» блокноти? Розкажи про них трошки.

Жила собі книжечка і звали її Всезнайка. Вона була наймудрішою на світі. На запитання: як ти дізналась про це?, Всезнайка завжди відповідала, що просто дуже уважна.

Усе було добре у книжечки, але не вистачало у неї головного — друзів. З нею ніхто не товаришував, адже підручники вважали її занадто розумною і зарозумілою. Насправді ж Всезнайка ніколи не ставила себе вище інших, а наймудрішими вважала своїх батьків. Вона дуже їх поважала й любила, а вони пишалися, що у них така мудра донечка.

Одного дня вона зустріла малесеньку заплакану книжечку. Всезнайка запитала: що сталося, манюня?

Її насправді звали Єскарбничка і плакала вона, тому що також не мала друзів. Тоді Всезнайка запропонувала подружитися, і Єскарбничка з радістю погодилась. Щодня подружки бачились, розмовляли та гралися. Всезнайка ділилася своїми знаннями, а Єскарбничка швидко все запам'ятовувала. Дівчатка знаходили багато тем для розмов, їм подобалося проводити час разом. Так вони швидко знайшли багато друзів, і їх життя налагодилось.

І одного разу Всезнайка і Єскарбничка написали усім своїм друзям побажання: «Будьте уважними, розумними, щирими, поважайте своїх батьків та допомагайте іншим».

Людмила Мандзюк

Кого називають Всезнайкою?

Чи поділяєш таке побажання Всезнайки і Скарбнички: «Будьте уважними, розумними, щирими, поважайте своїх батьків та допомагайте іншим»? Поясни, будь ласка, свою думку.

Колись, якогось там дня, якоїсь години, в якісь там країні зустрілися собі казки й стали між собою сперечатися, яка ж із них — найголовніша і найважливіша. «Казка про принцес», сердито блимаючи великими синіми очима, твердо стояла на своєму:

— Я — найголовніша! Жіба можна в цьому сумніватися? Подивіться, яка ж я гарна! Яка дивовижна у мене сукня, а мій палац найкращий у всьому світі! Усі дівчатка мною захоплюються!

— Охе! — скривилася «Казка про драконів», задерикуватو піднявши вверх зелений пухнатий хвіст. — Хто б хвалився! Ось я дійсно — найголовніша. Мною всі хлопчики захоплюються! Тут тобі й пригоди, й двобої! Не те що якісь там платтячка і бантики!

— Ёх ви, задаваки! От мене люблять і хлопчики, і дівчатка! Тож виходить, що я — найголовніша! — гордо промовила «Казка про тварин».

У цей час поряд проходив Казкар, і почувши їх голосну суперечку, вирішив втрутитися:

— Любі мої казки, — лагідно посміхаючись, звернувся він до суперниць, — не варто сперечатися! Адже кожна із вас — надзвичайно важлива! «Казка про принцес» навчає розуміти красу, «Казка про драконів» вчить хоробрості й мужності, «Казка про тварин» вчить любити все живе. А чому ви ще й досі тут стоїте? Швидше миріться, і поспішайте в дорогу! Адже на вас давно чекають діти!

Перезирнулися казки, усміхнулися, потисли одна одній руки та пішли кожна своєю дорогою. Дорогою, що веде до дитячого сердечка.

Дарина Шевченко

Про що сперечалися казки між собою?

Якою дорогою розійшлися книги?

На одній із полиць затишного та яскравого магазину книг жив маленький непростий підручник, який звався Малюк-ам. Він зовсім не спілкувався з однолітками, бо з нього глузували через його маленький зріст. Кожного разу він засмучувався, хоча нікому ніколи про це не розказував, а удавав байдужого. Весь свій час він проводив у класі, де найстарші підручники розповідали цікаві й пізнавальні історії молодому поколінню. Для нього це було найцікавіше, що можна робити, хоча в цей час підручники-однолітки бешкетували, грали в піжмурки, перегони та насолоджувались дитинством.

Якось він підійшов до одного старого підручника, який найбільше його надихав, і запитав: «Чому я не такий, як усі?» Старий пильно глянув у його добрі і вже вологі від сліз очі, обійняв міцно і прошепотів на вушко: «Ти — особливий й маєш цим пишатися, ти — підручник нового покоління для маленьких діток».

Після тієї розмови Малюк-ам змінився, став впевненішим. А коли з нього хотіли поглузувати, то він мав прекрасну відповідь: «Я відрізняюсь від вас, бо — особливий». Минав час і з нього припинили сміятись, оскільки це вже було недоречно. А Малюк-ам почав знайомитись із новими книгами на полицях і товаришувати з ними.

Щовечора перед закриттям магазину він загадував бажання, щоб завтра його нарешті купили. Але день у день люди заходили до книгарні, брали його до рук, і навіть гортали

яскраві, живі та особливі сторінки, але чомусь постійно повертали на місце і купували інші книжечки. Малюк-ам розумів, що він створений для зовсім малесеньких діток, а не для дорослих, які переважно і приходили до крамниці.

Усі жителі книгарні дуже любили найкращу подругу продавчині Марію. Вони часто заварювали собі гарячий, надто ароматний чай і розмовляли, сміялись, згадували цікаві моменти з життя. Також вона частенько приходила купувати книги на різну тематику, і навіть підходила до полиці для діток, оскільки в неї був округлий животик, у якому хтось уже жив. Марії дуже сподобався Малюк-ам, але чомусь вона не наважувалась його купити.

Одного дня продавчиня прийшла на роботу весела, з гарним настроєм і швидко направила до полиці, де стояв Малюк-ам і довго не могла щось знайти. Та її погляд зупинився саме на ньому, з її вуст пролунало: «Нарешті знайшла, я вже подумала, що продала тебе. Чудовий подарунок для неї, крихітної дівчинки. Ти ж у нас особливий, от і будеш цікавий для нашого довгоочікуваного щастя». Робочий день розпочався, але він нічого не розумів: крамниця не відчинялась, і його кудись забрали. Всю дорогу він їхав у сумці та думав тільки про одне: «А якщо саме сьогодні прийде дівчинка чи хлопчик, який захоче його купити, а його немає, що ж буде? Я ж так довго чекав...»

Приїхали вони до якогось будинку, піднялись на третій поверх і постукали у двері. Відчинила їм весела подруга Марія, яку він добре знав і хотів, щоб вона його купила. Продавчиня сказала, що в неї є подарунок, і швидко дістала книгу зі своєї сумки. Раптом у сусідній кімнаті хтось заплакав і Марія кинулась туди. Малюк-ам подумав, що Марії не сподобався подарунок і засмутився. Але згодом вона вийшла із кімнати з маленькою дівчинкою на руках. Марія присіла на диван і промовила: «Подивись, моя дівчинко, яку гарну книгу тобі подарували, вона тобі неодмінно сподобається. Тут стільки цікавого не тільки для тебе, але і для мене» Крихітка кліпнула своїми великими блакитними очима і посміхнулася.

Нарешті Малюк-ам усе зрозумів: його купили, і тепер він має чарівну власницю.

Юлія Глинчук

Чим саме був особливий підручник «Малюк-ам»?

Про що би тобі було цікаво дізнатися із підручника «Малюк-ам»?

Ця історія трапилася в одному невеличкому містечку, де люди були привітні, веселі та обожнювали читати. І був у містечку красиво-яскравий магазин книг. Туди щомісяця потрапляли нові книги й на полицках їх приязно зустрічали ті, яких ще не купили.

Усі книги любили вихвалитися один перед одним своїми перевагами, бо кожна з книжечок мріяла потрапити до читача. І неабиякого, а дбайливого: щоб не бруднив, сторінок не викидав, не кидав будь-де, а читав. Але ніхто із людей того не чув.

Вдень у магазин заходило багато відвідувачів і книги здебільшого мовчали, щоб не прогавити свого читача. А вночі вони розповідали цікаві історії зі своїх сторінок. Усім було весело, кожен мав, що сказали. Лиш одна книжечка журилася, бо в ній, крім казок, було багато порожніх сторінок. Це був щоденник, куди можна дописувати власні казкові історії.

Кожного дня, коли люди брали щоденника до рук і повертали назад на полицку, він сумно зітхав. Його ніхто не купить, бо кому потрібні пусті сторінки? Інші книжечки втішали його, казали, що він — особливий.

Одного дня на дверях магазину задзвенів дзвіночок. До книгарні зайшла красива жінка, привіталась із продавцем і попрямувала розглядати вітрини з книгами. Вона довго перегортала книги, та нічого не знаходила. Підійшов продавець:

— Чим можу я Вам допомогти?

— Я шукаю книжечку на подарунок своєму сину Васильку. Завтра у нього день народження. І він дуже любить читати казки, пригодницькі оповідання. А ще він мріє стати письменником. І я хочу купити йому таку книжечку, яка буде його надихати.

— Я допоможу Вам, — сказав продавець.

Усі книжечки загомоніли: «О! це, напевно, буде власник щоденника. Він буде щасливий і не буде більше сумувати!»

Продавець із жінкою пройшли між рядами вітрин із книгами, і зупинилися біля полиці, де чекав щоденник. Продавець взяв його до рук і промовив:

— Ось у нас є така книжечка, її ніхто не купує, бо вона не для всіх. Таку Ви не знайдете більше ніде. У ній можна записувати свої оповідання, є казочки, в яких потрібно дописувати кінцівку. Я думаю, що Вашому сину вона дуже сподобається.

— «Маленький щоденник великого письменника», — прочитала на обкладинці жінка. Вона з цікавістю перегорнула сторінки. — Це саме те, що мені потрібно. Я її купую!

— Чудово! — відповів продавець.

Допоки вони йшли до каси, всі книжечки вітали щоденника і бажали потрапити в добрі руки. Йому було радісно і він замріявся про те, як його гортає маленький хлопчик Василько...

— Щось тут темно. Я нічого не бачу. Мені не зручно, тісно й страшно. Де я? Що зі мною твориться? — схаменувся щоденник.

Він відчув, як летить у повітрі. Злякався. Але раптом почув, як хтось гукає хлопчика на ім'я Василько. І тут він згадав, що його купили для подарунка і, напевно, загорнули в подарунковий папір.

— То ось чому темно, — тихенько промовив щоденник. І став чекати, коли ж його розгорнуть.

Він чув, як радів Василько, як дякував мамі за подарунок і казав, що такої книжечки в нього ще не було. А щоденник і сам тішився, що його придбали, бо знав для чого в ньому стільки порожніх сторінок. Він був особливою книжечкою, де будуть з'являтися нові історії.

Коли його розгорнули, то він побачив рудоволосого хлопчика і ту саму жінку, з якою познайомився у магазині. У світлій кімнаті на поличках стояли книги. Щоденнику стало спокійно, бо він потрапив до хороших рук, і з ним нічого жахливого не станеться.

Василько сів за свій стіл, відкрив першу сторінку книги й красивими літерами написав «Щоденник Василька». З того часу книга більше ніколи не сумувала, а з нетерпінням чекала, коли на його сторінках з'явиться нова казочка чи оповідання від Василька.

Вікторія Вавшко-Сторожук

Яка пригода трапилася із особливою книгою?

Про що, про кого ти написав/написала б у «Маленький щоденник великого письменника»?

У казковій країні, дуже далеко,

де сонце палить, де вічна спека.

Жив там підручник — хлопчина славний, —

Він до науки був дуже вправний.

Створили його за всіма канонами:

друкований шрифт й сторінки за шаблонами,

глянцеві ілюстрації,

у нижньому правому куті — нумерація.

Змістовно наповнений з розумом.

Про тварин там написано прозою:

Де живуть, що їдять, як захищаються
і де в річці всі рибки вміщаються.

Та одного дня, трапилось це зранку,
коли сидів він у себе на ганку,
побачив, що недалеко сталась пожежа,
а для ІОІ не ловить мережа.

Без роздумів кинувсь книжки рятувати
й маленькі брошури виносити з хати.

Поводив себе, як ніколи, сміливо,
адже для героя це дуже важливо.

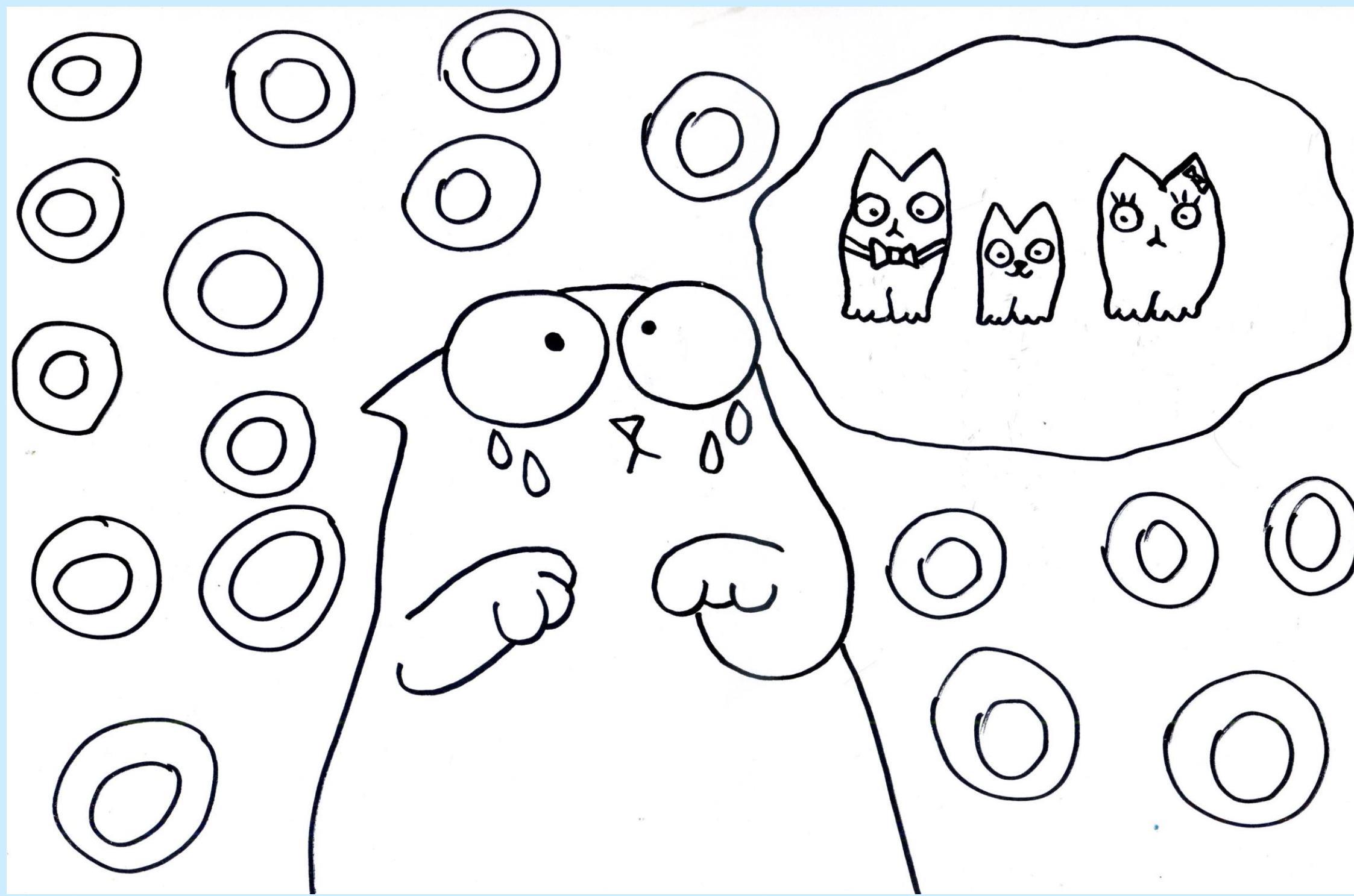
Вдалося швидко вогонь подолати.
В біді всі зуміли дружбу пізнати.

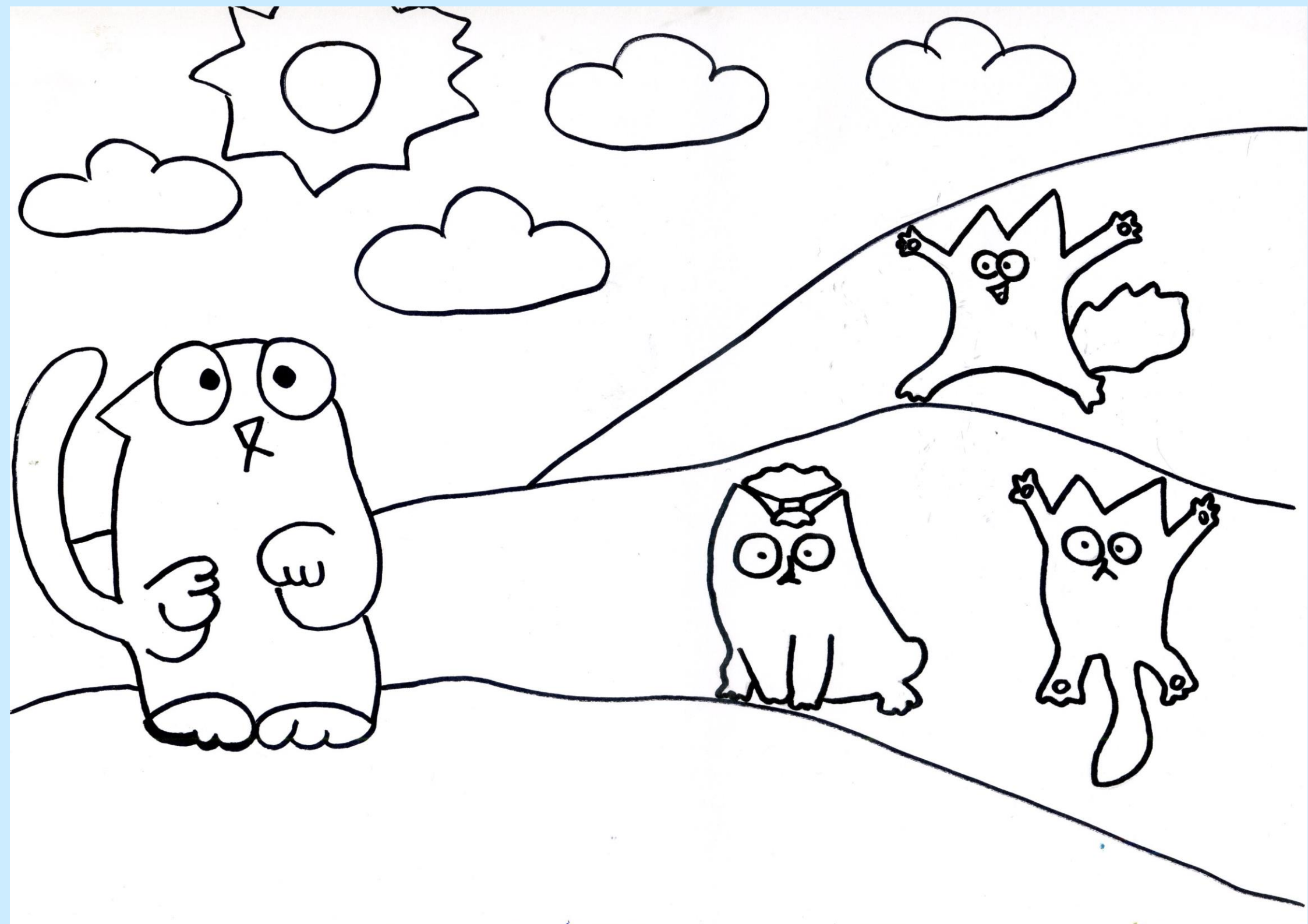
Тепер вони — щаслива родина,
нової книгарні маленька частина.

Хоч казка скінчилась, та в ній є мораль.
Її ти, мій друже, навік пам'ятай:
свого і чужого в біді не покинь,
образи, страхи миттєво відкинь,
сміливість й відвагу май про запас,
для доброї справи завжди знайди час.

Анастасія Гребінь

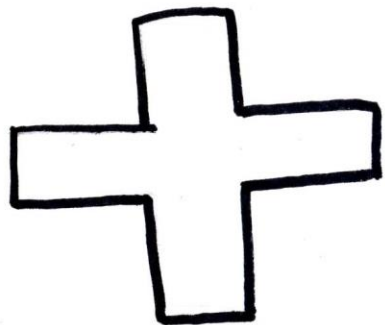
СІМЕЙНА
РОЗФАРБОВАНКА+ДОМАЛЬОВАНКА

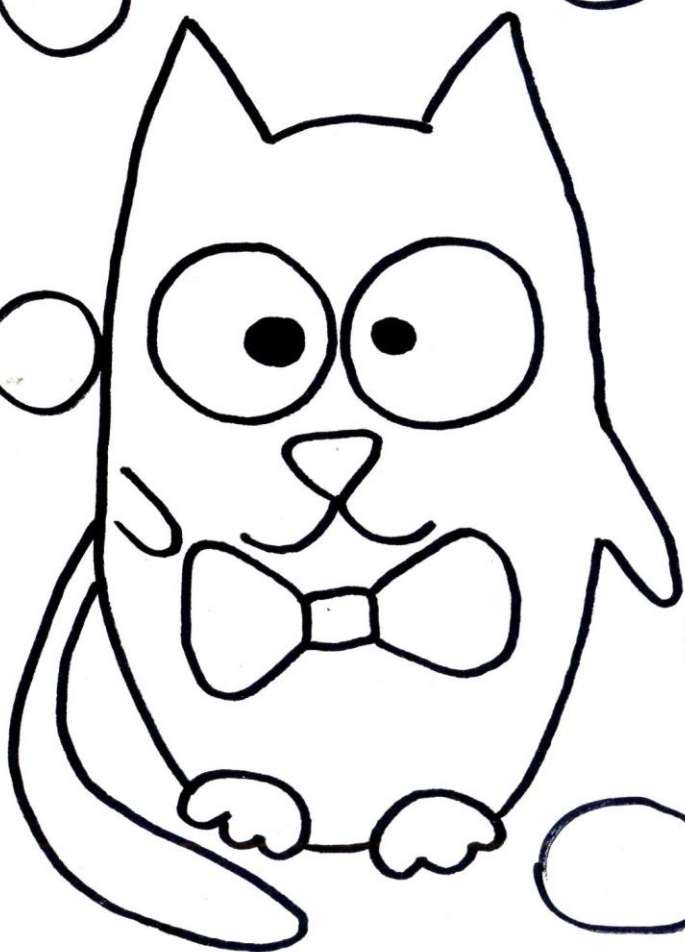

РЕАНІМАЦІЯ

РОДИНА!

Handwritten signature or initials in the bottom right corner.

Навчальне видання

Укладач:

Яблонська Надія Миколаївна

Фантазійні оповідки про життя-буття Книги

Хрестоматія

Дизайн обкладинки: Катерина Бистрицька.

Редактори: Людмила Золотюк, Гетяна Клименко.

Ілюстратор: Наталія Іщенко.

Комп'ютерне верстання: Надія Яблонська.